

Иван Вазов

Вечер

Ясно слънце веч преваля
тъмните гори
и небето то запаля
с огнени зори.

Дневний крясък умалява,
бяга летний пек
и дървенцата развява
ветрец тих и лек.

Птичките по-звучно пеят,
трепкат си крила,
агънцата милно бляят,
скачат по поля.

В тоя час, кога се скрива
дневната звезда,
ти излязаш по-красива
с менци за вода.

Между другите жени си
най-прекрасна ти;
те цветя са, ала ти си
роза, що цъфти.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8392>]